

Tenyésztési kísérletek amerikai famagvakkal.

Ungvár, 1878. márczius 6-án.

Őszinte bűnbánatot valva a mult őszi jelentés megtételét, szemben azzal, hogy augusztus-hóban közöltem a nyári észleleteket, azért is mulasztottam el, mert évenként egyszer az élőket és holtakat számba venni, és ekként az életben maradókat kellő világlatban tartani, elegendőnek véltem. A kikelet küszöbén azonban ezen tárgy fölött gondolkozván, azon határozott megállapodásra jutottam, miszerint a kikelt csemeték kitelelési mikéntjét is különös megfigyelés alá kell venni, mert mit érnenk a meghonosítani kívánt fánemek, ha égaljunk téli alacsony hőmérsékét nem állanék ki? Az ép taglalt szempontból tehát a legtüzetesebb nyilvántartást mulaszthatlan kötelességnek tartva, szükségesnek tartom a következő adatokat közzé tenni:

1. Az elvetett 11 szem pinus sabiniából nyári jelentésem beadása után kikelt 2, és deczemberig 3—4^{cm} magasságot ért el.

3. A kikelt 57 darab pinus tuberculatából a tél beállta előtt már csak 12 élő találtatott, — és ezek is igen csekély hossznövést mutattak.

3. A kikelt 37 darab pinus insigniből az őszi végén élt 28 csemete, — a melyek 13—15^{cm} re csepdedtek föl.

4. A coffea Californicából 5 csemetéből a tél elején életben találtatott 1 darab, — a mely gondosabb ápolás végett, virágcserepbe ültettetett át, és kertészetiileg gondoztatik. — Ebből jelentésem kelte után még a bementett 5 szemén kívül több is kikelt, de azon módon ismeretlen okból el is halt.

A Geyertől szerzett Lambertiana csemeték, különösen az ókemencei csemetekertben majdnem egészen megsemmisültek úgy hogy a kiültetett és megfogamzott csemetéknek ma

már csak fele áll, és e szerint az elplántáltaknak 33⁰/₀-a maradt meg.

Soraim azon szives kérelemmel rekesztem be, — vajha a többi kísérleti helyek is közölnék az őszi adatokat, hogy ez által bővebb összehasonlitásokat tehessünk.

Ruttner Antal, főerdőmester.

Az erdők termőhelyi jóságának katasteri meghatározása ügyében kiadott pénzügyministeri körrendelet.

(Kiadatott 1877. évi 61.112. sz. a. az 1876. évi 24.163. sz. a. kiadott erdőbecslési utasítás illető részének*) mikénti magyarázása végett.)

Felmerült kételyek elosztatása céljából szükségessé vált a katasteri erdőbecslésnél kipuhatólandó termőhelyi jóság mértékét részletesebben körülírni.

A termőhelyi jóságnak, vagyis az erdőtalaj termőképességének mértékeül veendő azon fatermés, melyet az erdőtalaj a helyi viszonyok között szokásos forda (turnus) évsorozatának átlagában (1875. VII. t.-cz. 17. §-a) közönséges gazdálkodás mellett (1875. VII. t.-cz. 8. §.) évenként és holdanként tartósan szolgáltatni képes, (l. Erdőbecslési Utasítás 7-ik fejezetét.)

Tudvalevő dolog, hogy bizonyos fanem egy és ugyanazon termőhelyen nem szolgáltat mindég egyenlő, hanem az illető erdő állabjósága (zárata Bestockung) szerint, majd több, majd kevesebb fatermést, mert közönséges gazdálkodás mellett az erdőnek olyan állapotát, a melyben az a termőhelyi jóságnak megfelelő legnagyobb, ugyszólván ideális és csak egyes kisebb részleteken található fatermést nyújt, nagyban elérni nem lehet.

*) Lásd „Erdészeti Lapok“ 1876. évfolyam VI. füzet 316. lap.